

gaaerde for den Byrde, som nu paahviler dem, ja jeg tør næsten sige, at dette er urimeligt paa samme Tid, som man vil fremme Eiendomsikkerheden ved at værne mod Ildsvaade, thi mange Steder vil Følgen af denne Fritagelse blive, at der vil blive færre Sprøiter, end der nu er. Saaledes f. Ex. i mit Nabo-sogn; der er to Hovedgaaerde, som have hver sin Sprøite, og da Communen ogsaa har anskaffet sig en Sprøite, er der altsaa 3 Sprøiter i det Sogn. Efter det Lovbud, hvortil jeg sigter, ville de to Sprøiter jo kunne affattes, og Følgen af denne Lov, der jo tilsigter en større Rigdom af Slukningsapparater, vil altsaa i det omtalte Sogn, som i mange andre være, at der vil blive færre Slukningsapparater, end der har været hidtil. Jeg kan, som sagt, ikke finde det rigtig, at man paa samme Tid, som man paalægger Communerne at anskaffe sig Sprøiter, da fritager Hovedgaaerde, der hverken ere udparcellerede eller have bortsolgt noget af deres Fæstegods derfor, thi paa saadanne Hovedgaaerde maa det jo være i vedkommende Gaaerdeiers Interesse, baade for deres egen Skyld og for det dem underliggende Fæstegods Skyld at bevare den Sprøite, som det nu i over 50 Aar har været deres Pligt at vedligeholde. Uagtet jeg saaledes nok kunde ønske en Forandring i dette ene Punkt, er dog min Tilfredsstillelse med Loven, saaledes som den er kommen til os fra et andet Sted, saa stor, at jeg tillader mig at anbefale den til den ærede Forsamling, idet jeg beder, at man indskrænker sig til at

søge Loven forandret ved Ændringsforslag, hvorved det gøres muligt, at denne i sig selv saa gavnlige og heldbringende Lov kan komme ud inden alt for lang Tid.

Scholer: Da denne Sag nu er saa vidtløstigt behandlet af flere ærede Taler, skal jeg indskrænke mig til nogle ganske korte Bemærkninger. Jeg maa erklære mig enig med den næstforegaaende Taler (H. M. Petersen) i, at vi trænge til en saadan Lov med Hensyn til Brandvæsenet, thi nu er der i den Henseende paa Landet en saadan Orden eller rettere sagt Uorden, at, naar der indtræffer Ildbrand, møder der vel en Hob Mennesker, men de staae og see paa hinanden uden at vide, hvor de skulle tage fat, fordi de vente paa Sprøiterne, der stundom komme en Mill borte fra. Jeg vil ikke sige, at dette har nogen Indflydelse med Hensyn til den Gaard, hvortil Ilden er opkommen, thi den er uden Redning fortabt, men man har mange Exemppler paa, at flere Gaaerde i tæt sammenbyggede Byer ere bleve reddede, naar Sprøiterne ere komne tilstede itide, og derfor troer jeg, det er af Bigtighed, at Brandvæsenet faaer den bedst mulige Ordning, saa at der kan blive reddet, hvad der staaer til at redde. Hvad angaaer de Paragrapher, der vedrøre Bygningsvæsenet, er jeg ogsaa med den fornævnte Taler enig i, at de indeholde enkelte Bestemmelser, der maae ansees for at være for strenge, og som ikke vel kunne gjenføres.